

Anna Umlaufová

scénář rozhlasové reportáže

Zpracovali: Erik Prachař, Adéla Halaxová, Nikola Křížová, Samuel Šťastný ze ZŠ JAK, Kollárova 19, Karlovy Vary, pod vedením paní učitelky Mgr. Radky Hodačové

Naše pamětnice paní Anna Umlaufová se narodila 25. března 1929 na východním Slovensku.

„Měla jste nějaké sourozence?“

„Ano. Měla jsem sestru o 14 roků starší a bráchu jsem měla o 13 roků staršího.“

„Chodila do školy?“

„Chodila, když nebyla na poli práce. Když byla práce na poli, protože jsme měli zemědělství, tak jsem musela dělat na poli.“

„Jak se v té době, když jste byla mladá, bylo potřeba mít lístky?“

„No to bylo za války, to bylo na lístky, jako byly potraviny, tohle to všechno boty, oblečení to bylo na lístky. Když jsem přišla tady v roce 52, tak ještě byly lístky.“

„Měli jste nějaké oblíbené sladkosti, když jste byly děti?“

„Když maminka šla do města, tak mi kupila tvrdý bonbony, jeden vydržel celý den.“

„Slyšela jsem, že jste mluvila o tom, že jste pracovali na poli, tak se chci zeptat, jestli to bylo Vaše pole.“

„Bylo to naše pole, dělali jsme od rána, jak se říká od nevidět do nevidět jsme dělali na poli. Bylo to naše pole, měli jsme pole, louky, les, vinici.“

paní Umlaufová při práci na vinici

„Vychovávali Vás oba rodiče?“

„No tak tatínek mi zemřel, když jsem měla 11 roků.“

„Jak to bylo, když přišla sovětská vojska?“

„Takhle když byli, jako fronta se blížila, tak jsme byli v lese, měli jsme nadělaný bunkry, a tam jsme se schovávali v lese. Jo no a když přišla sovětská armáda, no tak jako mladý holky taky jsme se museli schovávat, protože holt nemusím vám to říkat dál ...“

„Jak jste se dostala do Karlových Varů?“

„Jo a byli to jako příbuzný, tak oni mi řekli, jestli nechci jít s nima sem. No tak jsem s nima přišla sem. Od 52. roku jsem tady“

paní Umlafová (24 let) se sousedkou z Táborské ulice na kolonádě

„Chci se zeptat kdy, jste přijela do Karlových varů, kde jste bydlela a jak se vám tu žilo?“

„No bydlela jsem na Táborský a zase u známý, byla to známá taky, taky příbuzná, tak jsem byla u ní. Eště jsem měla doma holku. Holce mojí bylo 5 roků, když já jsem odcházela z domova, a nechala jsem ju tam, tak asi víte, jaký to bylo, ale život naučí.“

paní Umlafová s maminkou a dcerou na Táborské ulici

„Já mám na Vás otázku. Pracovala jste po příchodu do Karlových Varů?“

„No, tady jsem dělala prvně jsem dělala v sodovkárně. Tam se dělaly limonády, a taky ručně jsme šlapali, krokovali, pak jsem dělala u zámečnicků. Tam jsem dělala chlapskou práci, co dělali chlapi, tak aj já. Já jsem dělala 35 roků v jednom podniku.“

paní Umlaufová v zinkovně

„Říkala jste, že jste bydlela na Táborské ulici, měla jste tam nějaké kamarády?“

„Ano, to byla ulice taková jedna rodina, my jsme se scházeli, vždycky z práce přišli, udělala se práce, a k večeru jsme se všechny tam scházeli. To byla jedna rodina, já na Táborskou vzpomínám furt.“

„Chtěla bych se Vás zeptat, jestli jste měli v ulici nějaké obchody nebo, školky, jesle?“

„Jo byly tam potraviny, v našem baráku byly potraviny, naproti nám byly jesle, a na konci ulici byla hospoda, tam se chodilo tancovat.“

„Máte nějaké motto nebo něco, co máte ráda?

„Mám, mé motto je: Mám pravnuka, a pro toho já žiju, to je moje zlatíčko, to je moje všecko“.

paní Umlafová se svým pravnukem